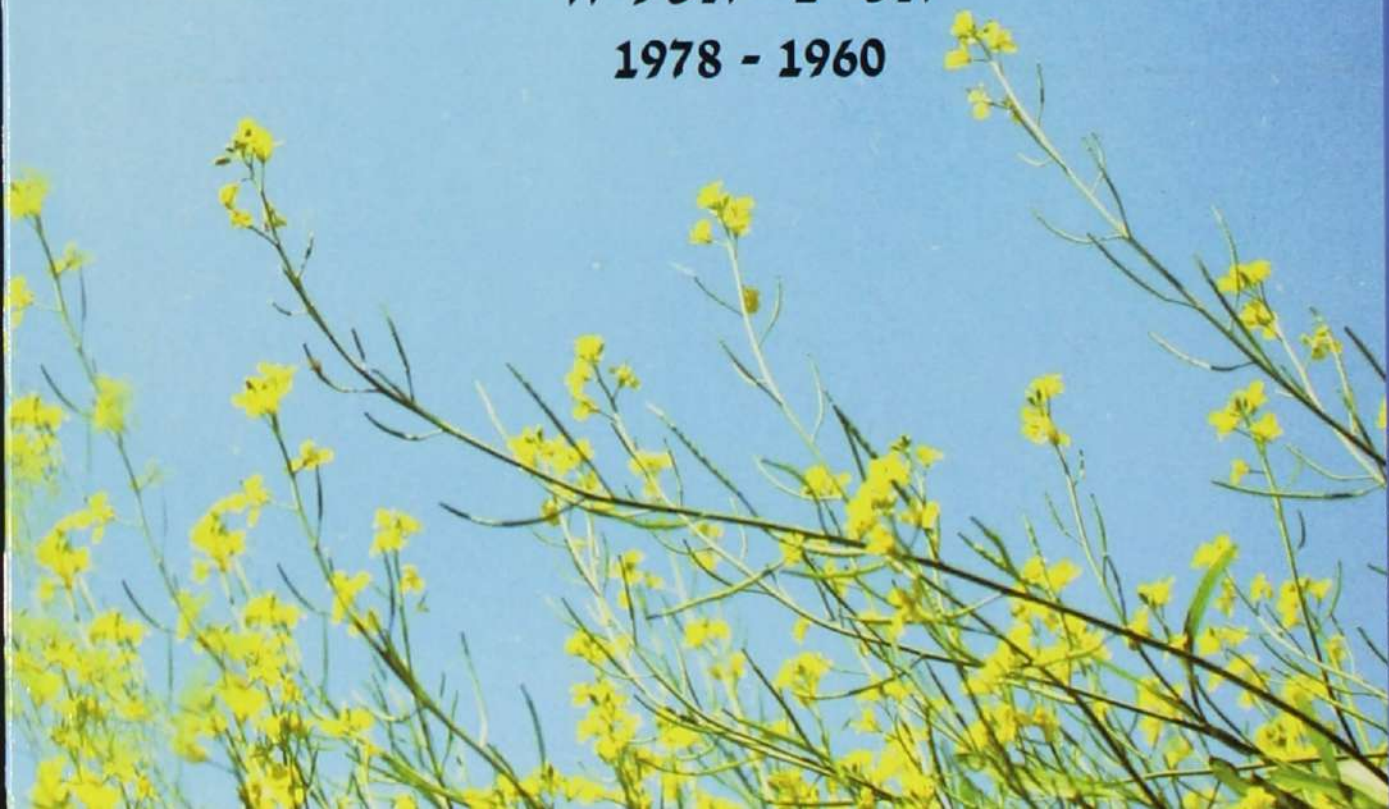

דדון יהודה

תש"כ – תשל"ח
1960 - 1978

אלבום זה מוקדש לזכרו של

רב"ט יהודה דדון ז"ל

תש"ד - תשל"ח

1960-1978

רב"ט יהודה דדון ז"ל

בן חביב ז"ל ואליס
נולד במרוקו בתאריך -
ג' בטבת תש"כ, 03/01/1960.

יהודה התגייס בנובמבר 1977 לשירות חובה בצה"ל.
הוא שובץ לשירות בחיל-השריון. לאחר הטירונות השתלם
בקורס והיה לאפסנאי. הוא הוצב לחטיבת שריון בצפון הארץ,
ושם הועסק במקצועו.

יהודה נהרג בהיותו חייל בשירות סדיר ביום י' בתמוז תשל"ח,
15.07.1978.

הובא למנוחת עולמים בעיר מגוריו, טבריה.
בן 19 בנפלו.

יִזְכֹּר עִם יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנָיו וּבְנוֹתָיו
הַנְּאֻמָּנִים וְהָאֻמִּיצִים,
חִלֵּי צָבָא הַהֲגָנָה לְיִשְׂרָאֵל,
וְכָל לֹחֲמֵי הַמַּחְתָּרוֹת וְחֻטִּיבוֹת
הַלֹּחֲמִים בְּמַעֲרְכוֹת הָעָם,
וְאֲנָשֵׁי קְהֵלוֹת הַמוֹדִיעִין,
הַבִּיטָחוֹן, הַמְשֻׁטָּרָה וְשֵׁרוֹת בְּתֵי
הַסֵּהָר, אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם
בְּמַלְחָמָה עַל תְּקוּמַת יִשְׂרָאֵל,
וְכָל מִי שֶׁנִּרְצָחוּ בְּאֶרֶץ וּמְחוּצָה
לָהּ בְּיַד מְרַצְחִים מְאָרְגוּנֵי
הַטְּרוֹר.

יִזְכֹּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְבָּרַךְ בְּזֵרְעוֹ
וְיֵאָבֵל עַל זֵיו הָעֲלוּמִים
וְחֻמַּדַּת הַגְּבוּרָה וְקִדְשַׁת הָרָצוֹן
וּמְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ שֶׁל הַנְּסֻפִּים
בְּמַעֲרָכָה הַכְּבֵדָה.

יְהִיו חִלֵּי מַעֲרְכוֹת יִשְׂרָאֵל
עֲטוּרֵי הַנְּצָחוֹן חֲתוּמִים בְּלֵב
יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דּוֹר.

תקופת הילדות של יהודה

יהודה נולד במרקש שבמרוקו,
בתאריך י"ב בכסלו תש"ך, 10.12.1959,
להורים אליס שתבדל"א וחביב ז"ל.

אימו אליס מספרת: "שבוע לאחר שנולד
יהודה, עשינו לו ברית. יום הברית היה יום
צום לעם היהודי, עשרה בטבת.

כל מי שהגיע לברית היה בצום, אך כן טעם
מהגפן על מנת להשתתף במצוות המילה".

בשנת 1963 עלתה ארצה משפחתו- הוריו,
שלושת אחיו והוא, והתיישבה בטבריה.
בארץ ישראל נולדה אחותו הקטנה סימה ז"ל.

בית לך בניתי שם בחול
ארץ ישראל
שרתי שיר יפה על ים כחול
ארץ ישראל
מה מליל, הו, שומר מה מליל,
מה מליל

ערב שוב נוטה על הגולן
ארץ ישראל
שם חייל צעיר אורב דומם
ארץ ישראל
מה מליל, הו,
שומר מה מליל
מה מליל

כמה שאני אוהב אותך
ארץ ישראל
למה זה אני עצוב כל כך
ארץ ישראל
מה מליל, הו, שומר מה מליל
מה מליל

בשנת 1967, בראש חודש טבת, אביו
של יהודה נפטר והוא רק בן 7.

ליהודה היה קשה מאוד עם מות אביו.
הקשר של יהודה ואביו היה חזק יותר
מכל שאר אחיו. הם היו צמד בלתי
נפרד, יהודה היה הילד המועדף על
אביו. אביו של יהודה היה תמיד
מקשיב לו, וכן ההפך, אביו היה דואג
שאף אחד לא יריס את ידו או קולו
על יהודה.

אליס, אימו של יהודה מספרת כי
בעלה, חביב ז"ל, תמיד היה אומר
לה שיהודה יהיה לה לעזרה תמיד!
"רק זה יהיה לעזרתך.."

אבא, אני רוצה לעמוד מולך
להאמין שאתה אבא טוב
אבא, אני צריך לדעת שאתה
אוהב אותי
ככה שתם אבא טוב

אבא, אני רוצה
להיות בטוח בכל ליבי
שלמסע הזה יהיה סוף טוב
שכל מה שאני עובר בדרך
יהפוך חולשה לעוצמה גדולה

אבא, אני רוצה לחזור אליך
למצוא אותך שם איתי
במקור שלי אני טוב גמור,
אבא

ושם אני מאמין בעצמי

יונתי בחגווי הסלע
השמיעיני את קולך
תשירי לי שיר חדש, חדש
שיאיר ליבי ואת מיתרי

יהודה סיים שש שנות לימוד בבית-הספר היסודי
"בית-יעקב" שבטבריה.

אימו, אליס, מספרת כי כשהיה יהודה היה בן 4-5
היא הבחינה שיש לו קושי קל בדיבור, הוא היה
קצת מגמגם. עוד היא זוכרת שליהודה היו גם
קשיים בלימודים.

"יהודה הוא היה ילד שקט, צנוע..."

יהלי, אחות של יהודה מספרת:

"אני גדלתי עם אחי, היו לנו המון חברים, אנחנו
כל הזמן היינו יחד, הקושי לא מנע ממנו להיות
עם חברים."

"בילדות שלי מי שהיה זה יהודה. אז לא היו לנו
משחקים, לא היה לנו את הכסף לקנות
צעצועים. יהודה היה מתקן לי צעצועים
שהייתי מוצאת שהשכנים היו זורקים, אם זה
עגלה או בובה שנשבה לה רגל... יהודה היה
האח הכי אידיאלי שיכולתי לבקש.

עם כל השקט שלו, התחברתי אליו הכי בעולם כי
קודם כל הוא תמיד דאג לי..

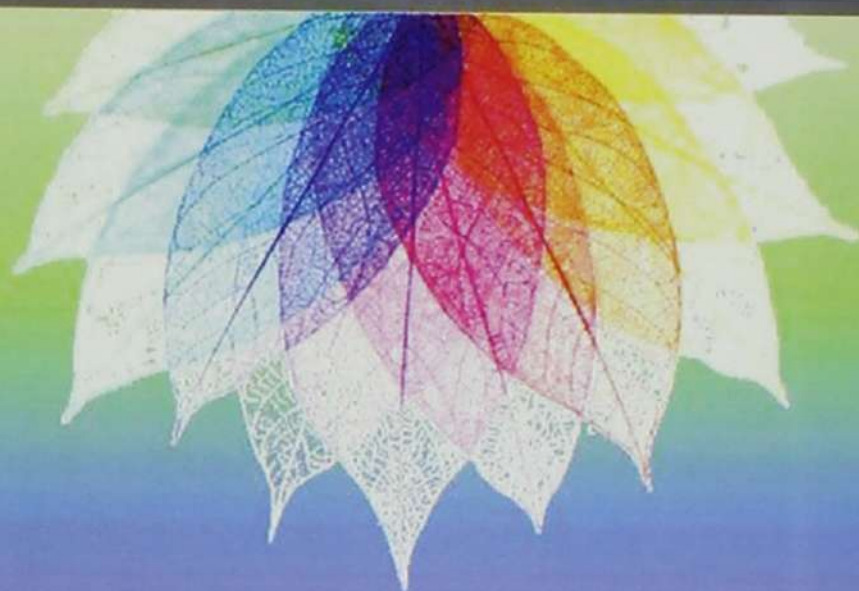
לשנינו הייתה אהבה ענקית אחת לבעלי חיים.
היו קוראים לנו "אבא ואמא" של הכלבים
בשכונה. כל כלב שהיה עזוב ומשוטט או
אפילו מת, היינו קוברים אותו וגם מכינים לו
מצבה מקרטונים של המכולת..
הייתי מצטרפת לאחי למשחקים של הבנים, גם
אם זה לטפס על עצים, לשחק כדורגל או
ללכת בשדות לחפש נחשים- לא בת שגרתית
שמשחקת בבובות, ממש לא."

יהודה מאוד אהב את חיי החברה, מאוד אהבו
אותו, היו לו המון חברים- כל הילדות שלנו
הייתה מאוד פשוטה, מצאנו את עצמו חיים
עם מה שיש ומסתפקים.

הזיכרון שלי מיהודה הוא

מאוד מאוד חזק!!!”

בגן העצים המתקלפים
אשר היו צילי בימי ילדות
כבר נשברו הענפים
קפצה זקנה פתאום

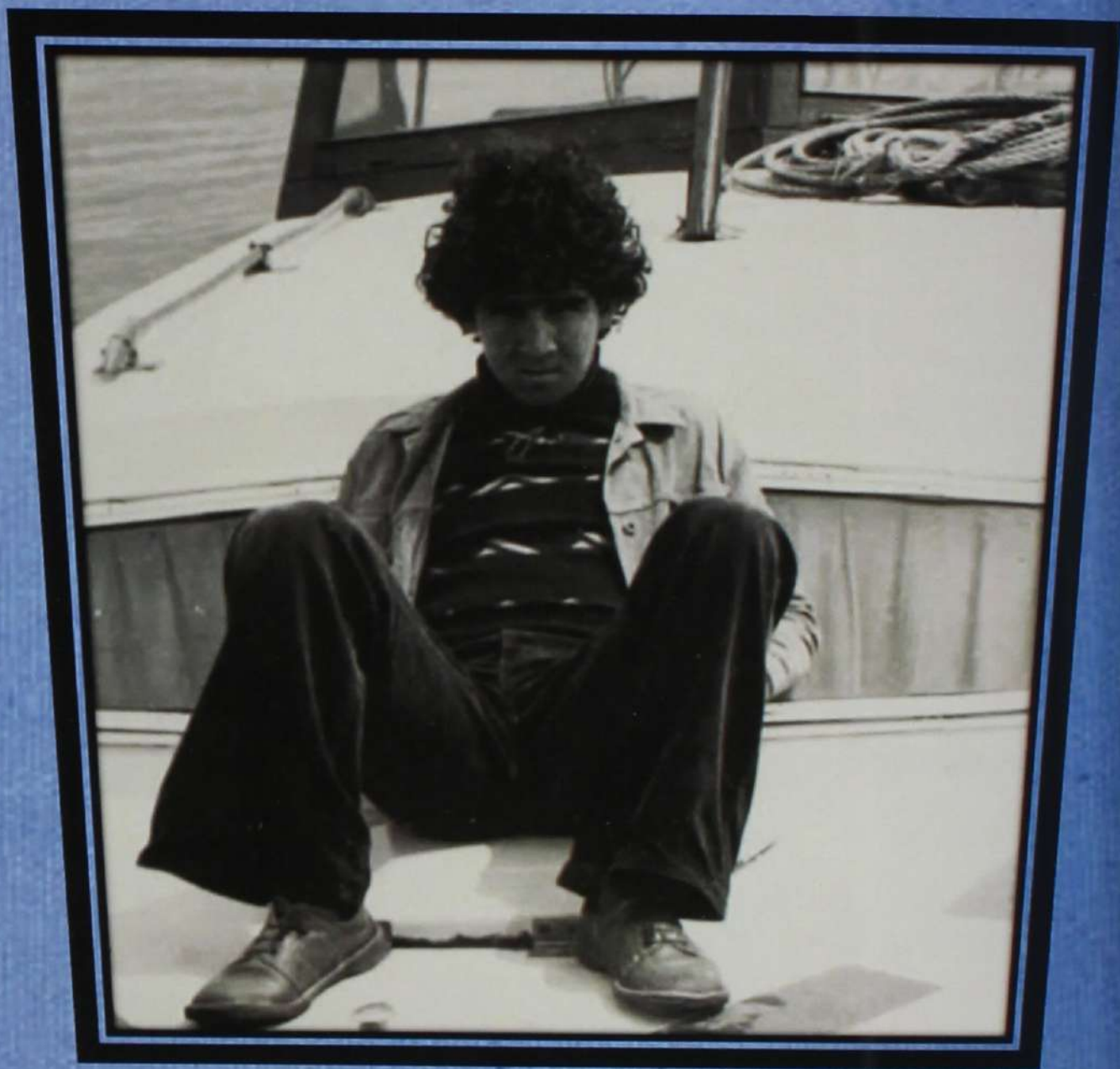
אני הולך ואת איתי
והם כולם נעלמים
קפצה זקנה פתאום
איזה יום היום

בגן העדן של ילדות
אשר היה פורח,
הייתי חלק מהנוף
היום אני אורח...

בנוף הבתים הישנים,
אשר היו צילי בימי ילדות,
חלפו הרבה שנים,
חלפו הרבה שנים.

נוף הבתים כבר מתפורר,
וקירותיו נעלמים,
חלפו הרבה שנים,
חלפו הרבה שנים

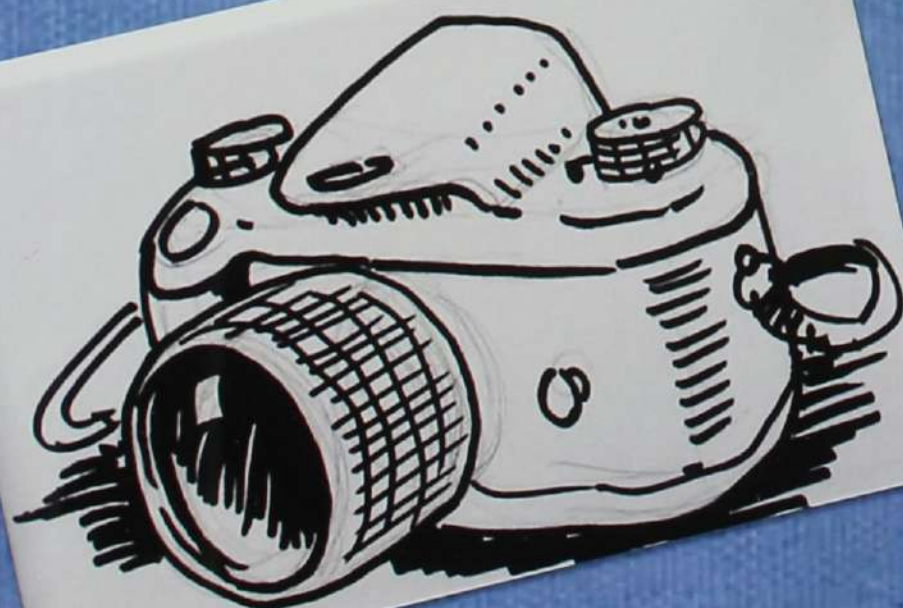
בגן העדן של ילדות
אשר היה פורח,
הייתי חלק מהנוף
היום אני אורח

תקופת הבגרות של
יהודה

עם סיום בית הספר היסודי, עבר יהודה
ללמוד בבית הספר "קלט", שם למד
שנה אחת ועבר לבית הספר המקצועי
"מפתן", שם למד שנתיים נוספות
ורכש הכשרה יחד עם חבריו לתחום
אותו מאוד אהב- הצילום.

מטעם ההכשרה, הוא נשלח ללמוד את
תחום הצילום בקריית ביאליק,
לימודים בתנאי פנימייה.

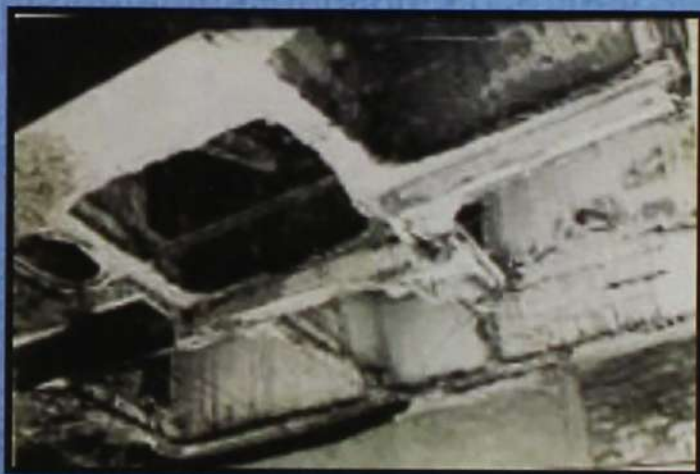
מתצלומיו של יהודה

מתצלומיו של יהודה

מתצלומיו של יהודה

**כאשר יהודה סיים את קורס
הצילום, הוא חיכה בציפייה
גדולה לקראת גיוסו.**

**באותה תקופה לא היו
פעילויות, יחד עם חבריו
הוא היה משחק כדורגל
במתנ"ס פירסט.**

יהודה היה נער חביב וחברותי,
אהוב על כל-אדם בזכות אופיו
הנוח ובזכות נכונותו לעזור תמיד
לזולת.

כבן וכאח היה יהודה מסור
למשפחתו ותמיד השתדל לעזור
לאמו, לאחיו ולאחיותיו.

איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא

אשר היה כערבות הבוכיות

למרגלות ההר נולד ליד הנחל

בחורף שר בין ערבות בוכיות

בקיץ בין אורות בצעי המים לחמו שילח

על פני הנחל לדגה

מקני הסוף כרת לו עפיפון, וכשהיה לאיש

מגבעולי הערבות הבוכיות נטה סוכה,

מאבן המבצר האפורה בנה לו בית,

על מי הנחל טחנה הקים, זרע שדות

שלח הונו על פני הים באניות סוחר

אך יש אשר יניח כלי מלאכתו,

ויהיה פתאום לאיש אחר

איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא

אשר היה כערבות הבוכיות

כשנה לפני שיהודה נפטר הוא כתב
מכתב לאחיו ניסים ז"ל, שהתגורר
בארצות הברית יחד עם בת זוגו,
ליסה, שלימים הפכה לאשתו.

20.4.77

ב"ר

ניסים וליסה היקרים שלום רב!!
ברשות מכתבי אשתך לשלומיכם ושלום ובריאות לכולם
הרי הווא ג'ון הגרמולד אני סמחתי מאוד
לפגוש את המכתב ועוד יותר שאתם נשואים
ואושרים יותר ואני מאחלת לכם עוד ועוד
גבול מולדי יצחק.

הקור אולי אני ממשיך לעמוד בלוח
ובעוד 4 ימים יש לנו מבחנים בצילום
ובעוד קטנה אחרת יוצאים לקיבוץ
ראש הנקרא למשך 3 חודשים ניסים את
■ חג המצואות יצא אחרת צושים

גימור גבריה.
ניסים את-תשלח עוד מכתבים לכתובת שיטלך
עוד שאני אושלח לך את הכתובת ~~המאדו"ק~~ ק"ת
ליצח כמו שבקשת הנה סוף מברוך למכתב
את תמנתי.

ליצח אני מאוד מקוים שאתה עם איחור המכתב
עקב הלימודים מקוה שתגלין אתו לוח
עוד 4 ימים למבחנים ואני מברך קול רשד

המשך...

שגיבולתי הכדאי להוציא תעודה טוב ליצר
לאו נטר עוד מה'ספס חולף אלמארה להתבאות
בקרב וז'ט חס, חס. לכל המשנתה אחני
יהודה המתלוצץ תראו תכנן בסורה

בתמונה: ניסים ז"ל אח
של יהודה ז"ל

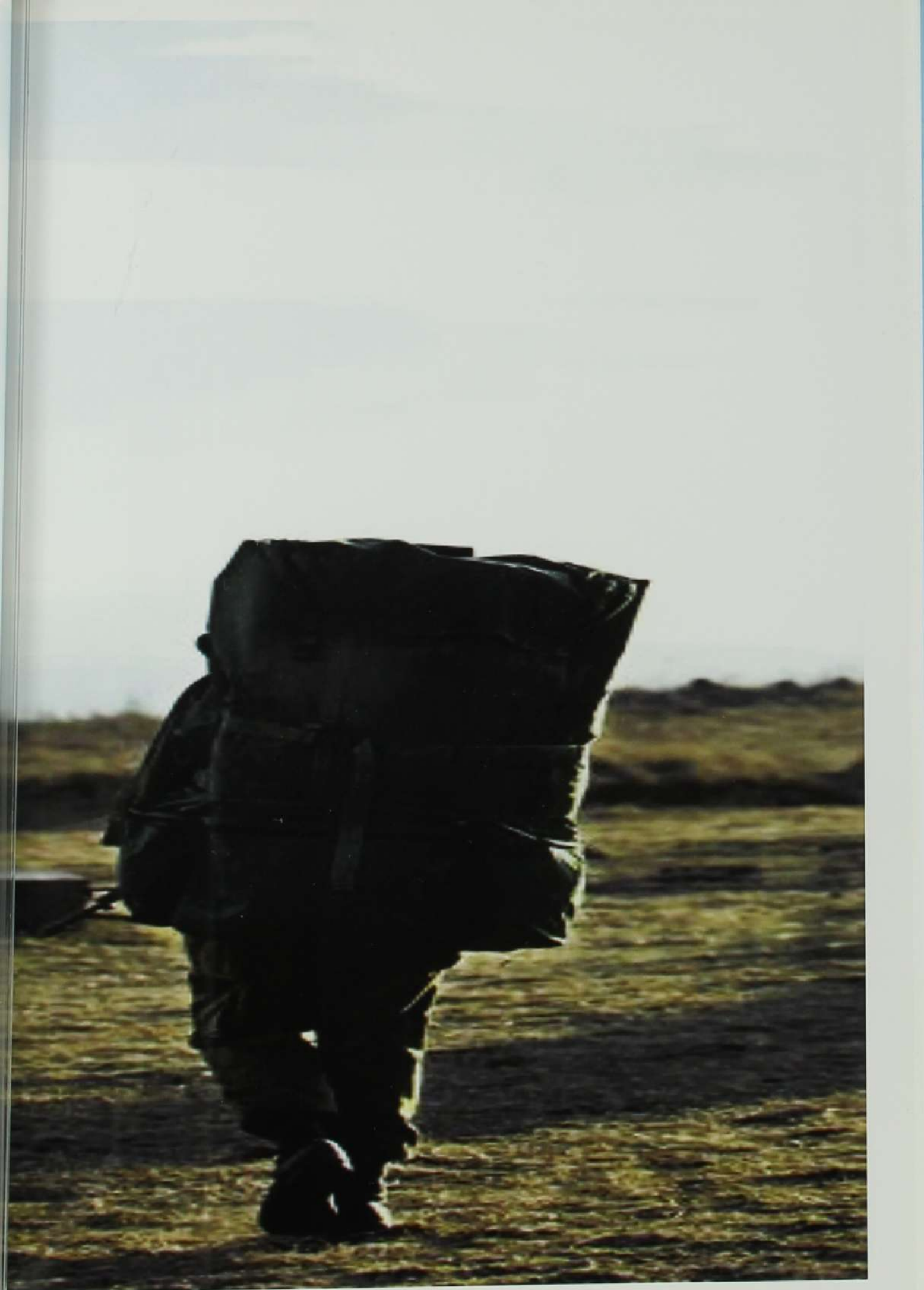
אח שלי, חבר יקר
שומר סודותיי בחושך
הלב שלי, הלב שלך
הולמים באותו הדופק
מה שעברנו בדרך
רק שנינו יודעים לספר
אתה אח שלי, אתה חבר

אתה לי דם בעורקים
הולך איתי למרחקים ולא עוזב
אני חולם איתך חיים
והשירים שלך שמורים אצלי בלב
אני אוהב אותך, כל כך אוהב אותך
אני אוהב אותך, כל כך אוהב

אח שלי, חבר יקר
היום חשבתי עליך
איפה אתה, אם טוב לך
תביא חיבוק לאחיד
בוא אלי הערב
נשב, נצחק, נדבר
אתה אח שלי, אתה חבר

אתה לי דם בעורקים
הולך איתי למרחקים ולא עוזב
אני חולם איתך חיים
והשירים שלך שמורים אצלי בלב
אני אוהב אותך, כל כך אוהב אותך
אני אוהב אותך, כל כך אוהב

אנחנו דם בעורקים
הולכים ביחד מרחקים, זה לא עוזב
החלומות, הנעורים והשירים שלך שמורים אצלי בלב
אני אוהב אותך, כל כך אוהב אותך
אני אוהב אותך, כל כך אוהב

**הגיוס
לצבא הגנה
לישראל**

יהודה גויס לצה"ל

בנובמבר 1977 והוצב לחיל השריון.
לאחר הטירונות, השתלם בקורס
והיה לאפסנאי.

יהודה הוצב בחטיבת שריון, בצפון
הארץ ושם עסק במקצועו.

יהודה היה חייל טוב שהשתדל מאוד
להצליח בתפקידו ולמלא את רצון
מפקדיו. כולם היו מרוצים ממנו
ומעבודתו.

יהודה השתלב מהר בקרב חבריו
החדשים ליחידה והיה אהוב
ומקובל עליהם.

חיל השיריון

חיל השריון מהווה את הכוח המתמרן העיקרי ביבשה, והוא משלב ניידות, שריון וכוח אש המכונים גם "אגרופי הפלדה". החיל מוביל את הכוחות הלוחמים בקו הראשון ודואג לטהר את השטח מכוחות האויב בטרם המסתערים הראשונים נכנסים, וכן בולם ומשמיד את כוחות השריון מצד האויב. החיל מתמקד בפיתוח עוצמת אש, בניידות ובמיגון של טנקים וזאת על מנת להגדיל את העוצמה והיכולת לפגוע באויב ולהפחית את הפגיעה בכוחותינו.

בחיל ישנן שלוש חטיבות סדירות: חטיבה 188, חטיבה 7 וחטיבה 401 וכן ישנן מספר חטיבות מילואים. החיל כולל גם בית ספר לשריון בדרום הארץ וחיילים ששובצו לחיל השריון עוברים שם מסלול הכשרה בן שמונה חודשים ובסיומו הם מוכשרים לתפקד כטנקיסטים. כמו כן, בבית הספר מתקיימת הסמכה לרובאי 03 ומתקיימים בנוסף: אימון מתקדם וצוות מחלקה פלוגה, קורס הכשרת מפקדי טנקים, קורס הכנה לקציני שריון וקורס השלמה בסיום קורס קצינים.

הנה אנחנו כאן באופק ללא אופק
הנה אנחנו כאן בארץ עזובה
עלינו יום חדש יאיר שלוח כמו עופר
כאן השריון באש ואור בשיר ולהבה.

חתום באש השריון...
ורכב השריון בדרך ללא דרך
ורכב השריון בארץ חרבה
הו אלוהים, הו אל עליון, יעידו מלאכיד,
כאן השריון באש ואור ושיר ולהבה.

חתום באש השריון
חתום באור השריון
חתום בשיר, בשיר השריון
חתום באש להבה.

הקשיבו נהרות בארץ ללא ארץ
הקשיבו סערות, אי שם בערבה
כפרשים על כרכרות, עד בוא השמש
כאן השריון באש ואור ושיר ולהבה.

חתום באש השריון
חתום באור השריון
חתום בשיר, בשיר השריון
חתום באש להבה.

משפחתו מספרת כי את הטירונות עשה
בצאלים, בדרום.

במסדרי הבוקר בטירונות יהודה היה
שותק... לא מדבר מכיוון שהיה מתבייש
בגמגום שלו. מפקדו לא ידע על כך.
באחד הימים יהודה מחליט לברוח
מהבסיס, זאת הפעם הראשונה בה
המשפחה פוגשת בקצין מהצבא שמספר
להם שיהודה ברח.

אימו מבינה מהר מאוד כי בעיית הגמגום
שלו היא זו שפוגעת בביטחון שלו ליד
מפקדיו.

בסיום הטירונות, יהודה נשלח לחטיבה 7,
גדוד 77, שם הוא מגלה כי הרופא בטירונות
הוריד לו את הפרופיל ללא ידיעתו.

יהודה היה גאה במדים אותם הוא לבש
ובנשק אותו נשא, גאה בחיל בו שרת, היו לו
המון חברים ואהבו אותו מאוד. היו תקופות
בהם הוא רצה להישאר בבסיס ולא לחזור
הביתה מרוב שהיה לו טוב שם.

יהודה אהב מאוד את הצבא ואף חלם וראה
את עתידו וייעודו במערכת.

אבל אז... אז קרתה התאונה,
תאונת נשק של פליטת כדור
שהובילה להפסקת חלומו וחייו
של יהודה שלנו כשהוא רק בן

צבא הגנה לישראל
מודיע בצער רב על מותו
של רב טוראי

יהודה דדון ז"ל

י' בתמוז תשל"ח,

15.07.1978

תגיד לי איך לעצור את הדמעות
תגיד לי איפה יש עולם אחר לחיות
תגיד לי למה אין אמת, רק הזיות
אז למה לנסות ולהמשיך עכשיו לבכות?

לאורך הים אין גלים יש עולם
שנשבר לרסיסים על המזח.

תגיד לי איך לעצור את הדמעות
תגיד לי איפה יש עולם אחר לחיות
כשאנשים רצים אל תופת כמו אל ים
אני ארוץ אל תוך האש אם יחזרו משם.

לאורך הים אין גלים יש עולם
שנשבר לרסיסים על המזח.

תגיד לי איך עם המוות אתה חי
מסתיר הדמעות בכל לילה תגיד לי עד מתי
האש שקוראת לי לא נמצאת שם באמת
וזה שנעלם, האם יחזור או כבר מת?

תגיד לי איך לעצור את
הדמעות....

משפחתו מספרת על
יום הנפילה...

אימו של יהודה, אליס, מספרת:

"אני זוכרת, זה היה יום שלישי, באתי

מהעבודה, השעה 15:30, הייתה שמש

חזקה.

באמצע הדרך, הייתה חתיכת ברזל שלא

שמתי לב אליה, נתקעתי בה, נפלתי על

הפנים, התיק שלי נזרק על הרצפה...

לא היה אף אחד שיעזור לי, הרמתי את עצמי

לאט לאט והמשכתי ללכת.

הייתה לי הרגשה שמשו קרה, אחר כך

הבנתי שפליטת הכדור הייתה באותו הרגע

של הנפילה.

הגעתי הביתה, זרקתי את התיק, לא

התקלחתי לא הורדתי את התיק ונזרקתי על

המיטה, על הפנים בערך חצי שעה.

הייתי במצוקה כזאת שאני לא יודעת למה....

לאחר מכן, קמתי וניקיתי את עצמי, את הדם

מהרגליים- אותו הדם שירד

מיהודה, ירד מהגוף שלי!!!"

יהלי, אחות של יהודה, מספרת:

אני הייתי לבד בבית, קצין העיר הגיע ושאל אותי "איפה אמא?" אמרתי לו שאמא לא בבית, היא הלכה למתנ"ס עם אחותי הקטנה, הוא מבקש ממני ללכת לקרוא לה ואני רצתי להביא אותה...

אליס מספרת כי הייתה בטוחה שקצין העיר יגיד לה שיהודה ברח עוד הפעם מהבסיס, אבל אז הוא אמר לה "אליס, יהודה פצוע, הקצין שלו למטה, דני, אנחנו נוסעים לרמב"ם יהודה נמצא שם" הם נסעו אליו, ישבו לידו, לאליס לא הייתה תקווה כשראתה את מצבו של יהודה. זו הייתה פציעת ראש מאוד קשה, הם סיפרו למשפחה, הודיעו לאחיו מארה"ב שנחת באותו שבוע ביום שישי בערב, והגיע ישר לראות את יהודה.

ביום שבת,

יהודה נפטר...

**”יהודה תענה לי,
יהודה תענה לי.. אני
מלטפת אותך, מנשקת
אותך...”**

**”יהודה, זו ההבטחה
שהבטחת לי? שכל
החיים שלך תהייה
בצבא...”**

אלו המילים אותן אמרה לו אימו כשהוא
כבר לא בין החיים, והיא ליד מיטתו...

יהלי: "היחידה שלו חיבקה ברמות
מטורפות, שלא ניתנות להסבר לאורך
שנים- לא שנה, ולא שנתיים- לאורך
שנים היא חיבקה.
את הקשר עם המפקד שלו, דני אלפסי,
חידשתי..."

גם לאחר המוות, היחידה שלו דאגה
ותמכה, וחיזקה.. ועד היום, כל שנה
מגיעים חיילים לאזכרה שלו.
קצינות נפגעים שמתחלפות מגיעות
לביקורי בית, להכיר את אמא, לשמוע
על יהודה- מי היה, מה היה... 40 שנה
אחריי והצבא עדיין שומר על קשר- זה
לא מובן מאליו..."

במכתב תנחומים למשפחה השכולה
כתב מפקדו: "בנכם יהודה הגיע אלינו
לפני כמה חודשים, ומיד בבואו
התרשמנו מרצונו העז לשרת ביחידתנו
ולגלות את כוחו ויכולתו; ואכן, הוא
גילה לכולנו, שהרצון העז והכן גובר על
כל המכשולים שבדרך. הוא היה חביב
על כולם, ידיד נאמן, אדם שמח וטוב-
לב. השתדלנו ככל-יכולתנו לעזור לו
לשפר את הרגשתו ביחידה. מותו
השרה עלינו אבל כבד, ודמותו תהיה
תמיד לנגד עינינו".

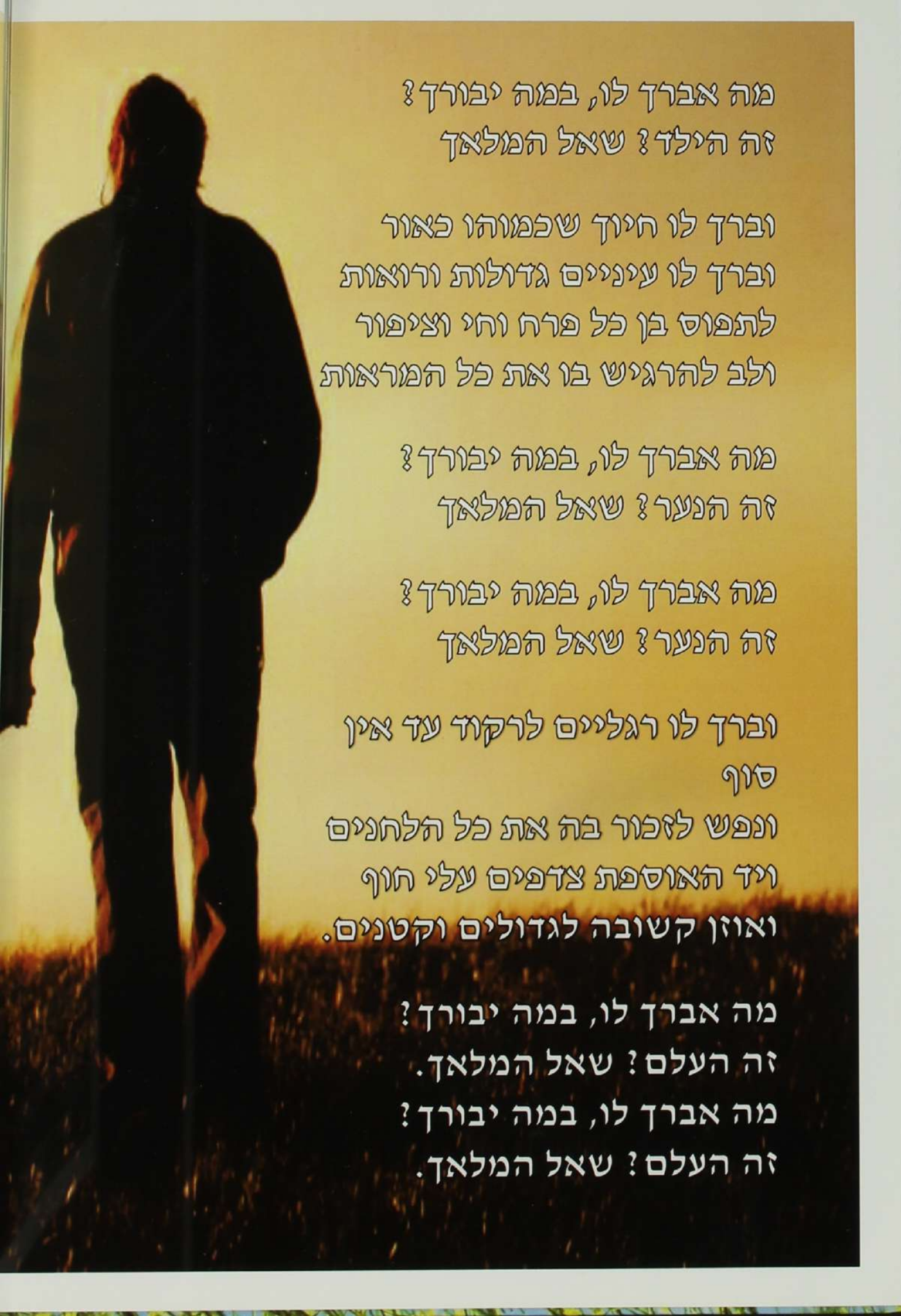

נזכור
ולעולם

לא

נשכח...
♦♦♦

מה אברך לו, במה יבורך?
זה הילד? שאל המלאך

וברך לו חיוך שכמוהו כאור
וברך לו עיניים גדולות ורואות
לתפוס בן כל פרח וחי וציפור
ולב להרגיש בו את כל המראות

מה אברך לו, במה יבורך?
זה הנער? שאל המלאך

מה אברך לו, במה יבורך?
זה הנער? שאל המלאך

וברך לו רגליים לרקוד עד אין
סוף

ונפש לזכור בה את כל הלחנים
ויד האוספת צדפים עלי חוף
ואוזן קשובה לגדולים וקטנים.

מה אברך לו, במה יבורך?
זה העלם? שאל המלאך.
מה אברך לו, במה יבורך?
זה העלם? שאל המלאך.

וברך כי ידיו הלמודות בפרחים
יצלחו גם ללמוד את עוצמת הפלדה
ורגליו הרוקדות את מסע הדרכים
ושפתיו השרות את מקצב הפקודה.

מה אברך לו, במה יבורך?

זה הגבר? שאל המלאך.

מה אברך לו, במה יבורך?

זה הגבר? שאל המלאך.

נתתי לו כל שאפשר לי לתת

שיר, וחיוך, ורגליים לרקוד

ויד מעודנת, ולב מרטט

ומה אברך לך עוד?

מה אברך לו, במה יבורך?

זה הילד? העלם הרך.

מה אברך לו, במה יבורך?

זה הילד? העלם הרך.

הנער הזה - עכשיו הוא מלאך.

לא עוד יברכוהו, לא עוד יבורך.

אלוהים, אלוהים, אלוהים

לו אך ברכת לו - חיים.

אלבום זה הוא חלק מתכנית ההנצחה הארצית,
מיזם חברתי וערכי, אשר במסגרתו
בני נוער פוגשים משפחה שכולה,
לומדים ושומעים על יקיר ליבן ומכינים אלבום הנצחה.

מדינת ישראל
משרד החינוך
האגף להכשרת עובדי הוראה

התלמידים המשתתפים בתכנית זו, מבצעים
את פעילותם במסגרת תוכנית מעורבות חברתית.
התלמידים מלווים בכל שלבי הפעילות
על-ידי פרחי הוראה מהמכללות האקדמיות לחינוך.

ארגון יד לבנים

תכנית זו נעשית בשיתוף הגופים הבאים:
אגף הכשרת עובדי הוראה - משרד החינוך
מינהל חברה ונוער - משרד החינוך
ארגון יד לבנים
עיריית טבריה
מכללת אוהלו בקצרין

עיריית טבריה

כתיבה ועריכה
התלמידים ליאור טייב, דורין חזן, קורל טל ושני עמר
מבית הספר עמ"ל נופרים בגליל
לווי הנחייה
פרח ההוראה טל אפרים ממכללת אוהלו

מכללת אוהלו בקצר